

8. Záver

Je bezpochyby správne, že právna úprava náhrady škody je obsiahnutá v tak dôležitom dokumente, akým je Viedenský dohovor. Avšak počet zmluvných štátov a rozmanitosť pohľadov celkom logicky vyústili do strohosti a následnej vágnosti jeho jednotlivých ustanovení. Boli to práve tieto vlastnosti Dohovoru, ktoré autora viedli k položeniu otázky formulovanej v úvode, a síce otázky interpretácie. Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že ambiguita jeho ustanovení a k tomu prístupujúca občasná inkonzistentnosť rozhodovacej praxe súdov dramaticky znižujú možnosť legitímneho očakávania a robia uniformný výklad takmer nemožným. Pre niektorých môže byť teda veľká obľúbenosť Dohovoru navzdory vyššie uvedeným problémom prekvapujúca. Sú to však práva jeho flexibilita a prostosť *právnej stenografie*, ktoré prispeli k tejto obľúbenosti. Čo sa teda právnikom javí ako handicap, považujú obchodníci za nesmiernu výhodu. Podobne si aj autor pri spracovávaní relevantných informácií všimol, že otázka interpretácie nie je až taká beznádejná, ako ju popisujú niektoré komentáre. Tam, kde niekedy vykladači práva vedú medzi sebou vehementné rozpory, výsledky rozhodovacej praxe súdov vedú k relatívne jednotnej interpretácii. Občas je to iba neschopnosť znalcov vymaniť sa z perspektív ich domáceho práva, čo spôsobuje tieto rozpory. Hoci autor samozrejme pripúšťa, že jednotný výklad nie je vždy možný, rozhodovacia prax súdov poskytuje vôdzky, ktoré, pokiaľ sa ich pridržujeme, nás môžu relatívne bezpečne doviesť k anticipovaným záverom, a tak činia Viedenský dohovor jedným z najúspešnejších unifikačných aktov súčasnosti.